

Rudy De Meyer

1. Algemeen

- De Hiva- Studie is grotendeels een nuttige systematisering van wat we al wisten of vermoedden.
- Uit de studie blijkt dat er een zeer wijde variatie is in de aanpak vanuit overheden. Met uiteenlopende nadruk op verschillende werkterreinen en beleidsniveaus (bv. op internationale spill over in de Duitse case/ lokale invulling in de Nederlandse). Op zich is die diversiteit geen probleem. Maar er is het risico dat iedereen maar doet wat de minste weerstand oproept, of wat hen het best uitkomt zonder dat men aan de kern de agenda toekomt. Daarom is er nood aan een minimumkern en aan een wettelijke verplichting die ook zorgt voor voorspelbaarheid, continuïteit en druk.
- Uit de studie blijkt dat zelfs bij de 'best cases' er nog veel aan de omkadering (instituties/ opvolging/ participatie) wordt gesleuteld en dat het inhoudelijk beleid nog niet volgt. Op concrete thematische uitdaging vooral wordt gescoord op beleidsterreinen waar er al soliede plannen en uitvoeringstraditie bestond (cf. Finland duurzame ontwikkeling) rond duurzame ontwikkeling of de MDG. Dus nog een grote versnelling nodig als men wil vooruitgaan op het hele front.
- Onze inschatting is dat België op veel punten gemiddeld scoort en dat kan gezien de trage start zelfs van de 'besten' veel beter.
- Wat alvast duidelijk is, is dat er niets van komt als er niet voldoende politiek gewicht, voldoende menskracht en financiële middelen worden voorzien.
- Het zou goed zijn om na de verkiezingen in 2019, de regeringsverklaring te toetsen op haar SDG-gehalte. En om ervoor te zorgen dat de SDG nadien terug te vinden zijn in alle beleidsnota's en de bijhorende budgetten.

2. Concrete aanknopingspunten voor verder (ook parlementair) werk

- Er is nood aan wettelijke verankering om het proces steviger, continue en meer afdwingbaar te maken (in het geval van België: herschrijven van de wet duurzame ontwikkeling). Dat proces kan nu al worden opgestart.
- Oppikken en voor België verder uitwerken door stakeholders en parlement van de case rond de internationale spill-over (case Duitsland). Dit gaat grotendeels over de tot nu toe in al het Belgisch SDG – werk zwak uitgewerkte beleidscoherentie, en de ook in de indicatoren (en de NVR) veel te zwak aanwezige internationale aspecten.
- De cases van monitoring en participatie: een beetje vanzelfsprekend dat die in België naar een hoger niveau moeten: systematischere en tijdige raadpleging. Met duidelijke reactie en verwerking van adviezen.
- Iedere 'sector' en niveau (lokaal, ...) kan wel concrete werkpunten halen uit de voor hen meest relevante cases (vb. case Nederland rond lokale invulling bij de hand houden voor concretisering na gemeenteraadsverkiezingen).
- En als conclusie: We hebben de opdracht (en daar wel best wat parlementaire controlepunten inlassen) om de institutionele opvolging te verbeteren (Doet België wat het moet doen in functie van nat. EU/ int planning en rapportering. Maar het is ook dringend om het inhoudelijk werk in een hogere versnelling te krijgen en duidelijk te krijgen welke maatregelen op specifieke beleidsterreinen moeten genomen worden om de zaak echt vooruit te laten gaan: op vlak van de strijdtegen armoede en ongelijkheid/ op vlak van klimaatbeheersing/ op vlak van genderbewust beleid/ middelen: ODA en fiscaliteit/ enz.)
- Aan dat laatste zijn we met partners uit alle sectoren volop aan het werk. Tegen de tijd van het nieuw parlementair jaar, hebben we een lijstje van heel concrete maatregelen die dringend moeten genomen worden, en die eigenlijk niet mogen ontbreken in de regeringsverklaring van de volgende coalitie.